

Чичо Митушъ разправи историята на жълтото куче, разправи и за нѣкои негови подвизи. Накрай, срѣдъ смѣха на войницитеѣ, той каза:

— Е, сега ще ми го дадете ли? Да си го взема ли?

— Какъ ще си го вземешъ, — каза старшията на поста. — То е наше. То, знаешъ ли, е зачислено на порционъ и получава по едно кило мамулено брашно на день. Какъ така...

— Не ща, не ща, — отстѣпи чичо Митушъ. — Нѣма да го взема. Значи, и то е войникъ, а? Войникъ? Нека служи, нека...

Но следъ като го изпратиха донѣкжде войницитеѣ и си трѣгна самъ, чичо Митушъ прекара презъ ума си какво му се бѣше случило и страшно много се ядоса, като си спомни какъ жълтото куче щѣше да го ухапе насмалко. „Какъ тѣй да не ме познае... Какъ може да не ме познае, — мислѣше си чичо Митушъ. — Или иска да се покаже, че е на служба“. Гнѣвътъ му не минаваше и, като се пообърна назадъ и погледна къмъ поста, той си каза: „Ти ще ми дойдешъ, азъ ще те науча“.

Но кучето не си дойде. Веднажъ чичо Митушъ срещна единъ отъ войницитеѣ, които го бѣха хванали на границата.

— Какво стана нашиятъ войникъ, бе момче? — попита той. — Служи ли? Служи ли?

— Какъвъ войникъ?

— Жълтото куче... Нашето куче. Служи ли? Служи ли?